

Sobota po 1. pôstnej nedeli: byť dobrými deťmi, povedať dobrý deň

Komentár na sobotu po 1. pôstnej nedeli. „Ak pozdravujete iba svojich bratov, čo zvláštne robíte?“ Vo svete plnom ustarostených tvári sme to my kresťania, ktorí sme povolani šíriť úsmev, ovocie vedomia, že sme deťmi Otca.

Evanjelium (Mt 5, 43-48)

Ježiš povedal svojim učeníkom:

„Počuli ste, že bolo povedané:
,Milovať budeš svojho blížneho a
nenávidieť svojho nepriateľa.‘ Ale ja
vám hovorím: Milujte svojich
nepriateľov a modlite sa za tých, čo
vás prenasledujú, aby ste boli synmi
svojho Otca, ktorý je na nebesiach.
Veď on dáva slnku vychádzať nad
zlých i dobrých a posiela dážď na
spravodlivých i nespravodlivých.
Lebo ak milujete tých, ktorí vás
milujú, akú odmenu môžete čakať?
Vari to nerobia aj mýtnici? A ak
pozdravujete iba svojich bratov, čo
zvláštne robíte? Nerobia to aj
pohania? Vy teda buďte dokonalí, ako
je dokonalý váš nebeský Otec.“

Komentár

Boh nečakal, kým Ho budeme
milovať. On nás miloval prvý (1 Jn 4,
19). Ale nielen to: miloval nás aj po

prvotnom hriechu. Miluje nás pred každým pádom, počas neho aj po ňom. Miluje nás napriek nám samým. A po kríži na nás hľadí ako na tých, za ktorých jeho Syn položil svoj život. Sme hodní všetkej Kristovej krvi. Inými slovami, pre Boha máme nekonečnú cenu.

Takto sa správa Pán a takto chce, aby sme sa správali aj my. Problémom je, že v našom prípade sa rýchlo objavujú výhovorky.

Suseda nemám rád, pretože ma ani raz nepozdravil. Pani v obchode na rohu, ktorá ma raz odmietla bez toho, aby sa na mňa pozrela. Úradníčka pri priehradke v banke, ktorá nerobí nič, aby vyriešila môj problém.

Moja švagriná, ktorá je veľmi intenzívna. Môj šéf, ktorý je neznesiteľný. Moje deti, s ktorými sa nedá vydržať.

A tak ďalej, mohli by sme pokračovať v nekonečnom zozname. O každom človeku, ktorého poznáme, by sme mohli spomenúť nejakú chybu, omyl, ktorý urobil, dokonca aj krivdu, ktorú nám spôsobil. Ale Ježiš v tomto úryvku z Kázania na vrchu jasne hovorí: neexistuje žiadna výhovorka. Pán nás miloval ako prvý a za všetkých dal svoj život. Ježiš neodmietol pozdraviť nikoho: ani Judáša v Olivovej záhrade.

Vo svete plnom tmy sme to my, kresťania, ktorí sme povolaní prinášať svetlo. Vo svete plnom ustarostených tvárí sme to my kresťania, ktorí sme povolaní šíriť úsmevy. Vo svete plnom očí upretých na zem a uší zamestnaných slúchadlami sme to my kresťania, ktorí sme povolaní vždy povedať, nech sa deje čokoľvek, dobrý deň.

Neurovedecké pokroky viedli k rastúcemu pochopeniu toho, prečo je

smiech nákazlivý. Vysvetlenia sú veľmi hlboké, ale nás tu zaujíma potvrdenie faktu: smiech, ako ukazuje veda, je nákazlivý.

Nikdy nevieme, čo sa môže stať po tomto pozdrave. Možno je to prvý krok k tomu, aby „Kristov oheň, ktorý nosíme v srdci“ (porov. *Cesta*, bod 1), začal zohrievať životy iných. Ak sa vám zdá, že nikto vo vašom okolí sa neusmieva, začnite tým, že sa sami usmievate, „aby ste boli deťmi svojho Otca, ktorý je na nebesiach“. Určite sa dočkáte nejedného prekvapenia.

Luis Miguel Bravo Álvarez //
kstudio - Canva Pro